

cô đào nguyên tử — pháp phồng sau làn vải mỏng, không gây được xúc động nào trong lòng chàng, không phải vì chàng rầu rĩ — vì Z.28 là con người độc nhất vô nhị có thể vui như Tết giữa pháp trường — mà vì mùi hơi khó tả. Ngạt thở, chàng quay mặt ra nơi khác. Dường như được tư tưởng của chàng, thiếu phụ nguyệt chàng một cái thật dài.

Chợt có tiếng giày lộp cộp. Một người đàn ông cao lớn, mỗi bên hông tòn ten một khẩu súng sáu to tướng, hùng hổ bước tới, kèm theo tiếng quát hách dịch :

— Tư đâu ?

Người được gọi là Tư là tên linh giải chàng xuống hầm. Hắn đang cúi vào góc rit trộm một điếu thuốc lào. Nghe kêu, hắn giật nảy người, đứng nghiêm :

— Dạ, em đây.

Người đeo hai súng đồng dặc :

— Sao mày chưa xiềng chân phạm nhân lại ? Tên linh còn trừ trừ thì tiếng quát thứ hai tiếp

theo :

— Lấy cái xích sắt đeo quả tạ 25 cân, nghe chưa.

25 cân mỗi bên, vị chi cái xiềng nặng 50 cân. Chẳng nói chẳng rằng, Văn Bình đưa chân cho tên linh xiềng lại. Thấy chàng phớt tỉnh, tên linh văng tục rồi nói :

— Hừ, đóng trò khéo lắm. Liệu lát nữa mày còn giữ được vẻ mặt xác lác như bây giờ nữa không ?

Văn Bình nhún vai không thêm đáp. Tên linh trợn mắt, tát chàng một cái chày má. Không chịu

được nữa, chàng dùng vút dây, giáng cái công vào mặt hắn. Miệng hắn bị đánh nát bét, máu tuôn ra ồ ồ. Hắn rú lên một tiếng đau đớn rồi rút súng, lên đạn đánh soạch :

— Tao sẽ bắn mày què chân.

Người đeo hai súng khoát tay :

— Tư, đừng lộn xộn. Có cất súng đi không nào.

Tư mếu máo :

-- Thừa trung úy, nó đánh em gãy mất ba cái răng

-- Kệ xác mày. Nhanh lên, đồng chí Phan Mỹ đang chờ. Nếu đồng chí Phan Mỹ cho phép, mày tha hồ trả thù. Tao sẽ bằng lòng cho mày nhổ sáu cái răng của nó.

Người đeo hai súng ra lệnh cho Văn Bình :

-- Đi.

Văn Bình lắc đầu :

— Nặng lắm, đi không được.

— Nặng cũng phải đi.

Văn Bình cười nhạt :

— Tôi không đi, các anh làm gì tôi. Đây này, tôi bảo cho biết, mặc dầu bị công tay và xiềng chân, tôi còn thừa sức ăn gỏi các anh. Dầu sao tôi cũng chết về tội ám sát thiếu tướng Hôlêp. Tôi giết hai anh rồi cũng bị bắn mà thôi. Các anh hãy lên báo cáo với Phan Mỹ rằng tôi không thích bị xiềng chân. Hoặc muốn tôi lên khỏi hầm, hai anh phải bung quả tạ cho tôi khỏi nặng.

Người đeo súng sáu nghiêng răng :

-- Được. Chúng tôi sẽ bung tạ cho anh.

Văn Bình thản nhiên đi trước, hai nhân viên

của Phan Mỹ khệ nệ bung hai quả tạ nặng 50 kilo theo sau.

Phan Mỹ đón chàng ngoài cửa phòng giấy, vẻ hờn hờ hiện rõ trên mặt.

Văn Bình ngồi phịch xuống ghế bành bọc nỉ trắng toát. Người đeo súng quắc mắt :

— Ai cho phép anh ngồi xuống đây ?

Văn Bình cười nửa miệng :

— Tôi là thượng khách của Phan Mỹ, anh không biết sao ?

Phan Mỹ nghiêm sắc mặt :

— Thôi cho hai anh ra ngoài.

Sau khi đóng cửa kỹ lưỡng, Phan Mỹ đứng yên ngắm chàng, như ngắm con hổ vừa bị bắt trong rừng già, đưa đến vườn bách thú. Hắn cười, uhe răng vàng :

— Chào anh Z. 28.

Văn Bình ngược mắt nhìn hắn :

— À, anh đã biết tên tôi. Phải, tôi là Z. 28, tức Văn Bình, cộng sự viên số một của ông Hoàng.

Phan Mỹ cười nửa miệng :

— Anh còn quên chưa giới thiệu thêm Z. 28 là Tăng Minh, đảng viên Cộng sản, giáo sư trường đại học Chulalongkorn ở Vọng các, nhân viên phái đoàn Việt kiều Thái lan qua Hà nội tham quan.

Vừa nói, hắn vừa quan sát Văn Bình đề dờ la phản ứng. Văn Bình không ngạc nhiên. Khi bị lấy dấu tay, chàng biết là vai trò của chàng sẽ bị lộ vì các cơ quan an ninh ở Hà nội đều có hồ sơ về chàng. Vả lại, nếu ngay nhiên chàng cũng không tỏ ra ngoài cho địch biết.

Tuy vậy, chàng phập phồng lo ngại. Trước khi

đi, chàng được ông Hoàng lẫn kỹ là tìm đủ cách che giấu cho khỏi bị lộ. Một khi dịch phăng ra căn cước của chàng, kế hoạch ly gián do ông Hoàng lao tâm khổ trí vạch ra sẽ tan thành mây khói.

Phan Mỹ gật gù :

— Nghe tiếng anh đã lâu, giờ mới được gặp mặt. Tiếng đồn về anh quả không ngoa chút nào. Tôi thành thật khen ngợi thái độ bình tĩnh của anh.

Văn Bình không đáp. Phan Mỹ tiến lại bên chàng, rút chìa khóa trong túi ra mở còng và mở xiềng. Trong lúc đối phương cúi xuống, chàng có thể đánh hấn bất tỉnh, song chàng không dám. Chàng biết hắn đã đề phòng chu đáo. Dường như dọc được tư tưởng của chàng, Phan Mỹ đứng dậy giọng thân mật — một sự thân mật giả tạo :

— Anh định hạ tôi rồi thoát thân phải không ? Tôi mong anh đừng nghĩ tới việc đó. Nếu anh tấn công tôi trong lúc cúi xuống mở xiềng, anh sẽ bị ăn đạn ngay. Không tin anh nhìn lên tường xem... Anh thấy tấm ảnh Hồ chủ tịch chứ ? Đó là ảnh giả, phía sau tôi đã gắn một ống kính riêng, vệ sĩ của tôi túc trực ở phòng bên sẵn sàng nhả đạn nếu thấy qua ống kính tôi bị anh uy hiếp.

Văn Bình vẫn ngồi im không nói. Chàng duỗi chân tay cho khỏi tê. Phan Mỹ rút huyết ky mời chàng :

— Biết anh là bọm huyết ky, tôi đã dành sẵn một chai hảo hạng mời anh. Trên bàn, tôi đã để cho anh một gói Salem, mời anh tự nhiên.

Không đợi địch mời lần thứ hai, chàng cầm

ly rượu đầy ắp, uống cạn một hơi, và bóc gói Salem mới toanh, lấy một điếu, Phan Mỹ bật lửa châm thuốc cho chàng.

Thở khói lên trần Văn Bình hỏi hẳn :

— Chắc anh có chuyện muốn điều đình với tôi phải không ?

Phan Mỹ giật bản người. Hẳn lừ mắt nhìn chàng thanh niên lực lưỡng, xinh trai, mở tóc quăn lòa xòa, da mặt xạm nắng miệng cười ngạo nghễ, ngồi điềm nhiên trong ghế bành bọc nỉ trắng. Văn Bình đã đi guốc trong bụng hẳn. Quả hẳn muốn điều đình. Văn Bình rót thêm một ly huyết ky nữa, miệng nói :

— Tôi sẵn sàng bàn chuyện với anh nếu anh muốn.

Đột nhiên, Phan Mỹ đổi sắc mặt. Hẳn nhìn chàng, cười gằn :

— Anh lầm rồi. Anh tưởng mở công và mở xiềng cho anh là tôi có chuyện muốn điều đình. Chẳng qua tôi đối xử nhân đạo với anh đấy thôi.

— Cám ơn lòng tốt của anh.

— Anh đừng riếu cợt. Tôi đối xử với anh một cách tuyệt đối thành thật. Là kẻ ở trong nghề đã lâu, anh thừa hiểu tội anh là tội chết. Anh đã ám sát tướng Hôlếp nhân vật tình báo quan trọng nhất của Liên xô ở Bắc Việt. Riêng tội này đã đưa anh ra pháp trường hàng chục lần rồi, phương chi từ ngày đội lốt Tăng Minh đến đây anh đã dúng tay vào nhiều vụ phá hoại và ám mạng.

Tuy tôi là kẻ thù không đội trời chung của

anh, tôi luôn luôn tôn trọng truyền thống cao thượng của nghề điệp báo, ấy là sẵn sàng khoan hồng, sẵn sàng đối xử nhân đạo đối với kẻ thù dưới ngựa.

Văn Bình ném điếu Salem vào cái đưng tàn :

— Anh cho phép tôi nói sự thật này với anh. Bước chân vào nghề điệp báo tôi cũng như anh đều coi cái chết là thường. Các anh thêm giết tôi từ lâu. Nhiều lần tôi bị các anh bắt, và nhiều lần tôi đã thoát thân trong đường tơ, kẻ tóc. Riêng anh, tôi biết anh chưa muốn giết tôi trong lúc này. Chúng ta đều là tay lão luyện cả, anh cần thương nghị gì, xin cứ nói ra, bằng không xin anh cho tôi một viên đạn ; tôi lên đường xuống âm phủ cho sạch nợ.

— Nhân viên của tôi còn tra khảo anh, bắt anh cung khai rồi đưa ra toa an trước khi anh bị bắn.

— Đoạn nhau làm gì, anh Phan Mỹ ? Anh thừa rõ tra tấn đối với tôi là thường. Anh cắt tai, xẻo mũi, khoét mắt tôi vì tất tôi hé răng chứ đừng nói là nhổ móng tay, tra điện, dìm lửa vào da thịt, như các anh thường làm nữa. Tôi cũng như mọi người khác, tôi chịu đau không phi thường đâu, tuy nhiên tôi hiểu rõ rằng nếu tôi khai tôi cũng chết, không khai tôi cũng chết, bởi vậy ngậm miệng là hơn. Và lại, thiếu gì phương pháp quyền sinh hà anh ? Dẫu anh công tay, xiềng chân, tôi vẫn có thể tự tử dễ dàng. Anh đừng quên tôi là Văn Bình, Z.28.

— Hừ, anh giỏi chịu đòn, song không kháng

cụ nổi huyết thanh sự thật (1) đầu.

— Mời anh chích mét xa lin cho tôi. Rồi anh xem tôi có khai không.

TỌP một ly huyết ky, Văn Bình nói tiếp :

— Anh Phan Mỹ. Đứng ở ở nữa. Anh muốn gì, nói ra, nếu có thể được tôi xin nghe.

Phan Mỹ đi đi, lại lại trong phòng, dáng điệu suy tư. Đột nhiên, hắn ngồi xuống ghế, ấn một cái nút trên bàn. Văn Bình mỉm cười :

— Anh tắt máy ghi âm phải không?

Phan Mỹ khựng người, trở mắt nhìn Văn Bình. Lát sau, hắn nói :

— Anh có cặp mắt tinh đời thật. Đáng tiếc anh không phải là đồng chí của tôi. Anh nói đúng, tôi tắt máy vì âm vì tôi muốn câu chuyện giữa chúng mình được hoàn toàn giữ kín, và nhân viên của tôi ở phòng bên không nghe được.

Như anh đã biết, làm nghề gián điệp bị địch bắt chỉ còn cách thoát thân, hoặc chết. Anh thoát thân nhiều lần rồi, lần này chúng tôi đã bố trí cẩn thận, trừ phi anh hóa thành con muỗi như Tề Thiên đại thánh mới có hy vọng trốn khỏi bộ Ngoại giao. Nghĩa là sớm muộn anh phải chết.

Nói cho đúng, người tài như anh hàng trăm năm mới có, nếu giết thì uổng vô cùng. Song không giết cũng không được, vì anh sẽ gây ra nhiều khó khăn cho chúng tôi trong tương lai.

(1) huyết thanh sự thật là *sérum de vérité*, hoặc *mesaline*, được dùng để chích cho người bị thẩm vấn. Huyết thanh này sẽ làm cạn cấu nĩa mé nĩa tinh và cung khai những điều muốn giấu.

Đồ dành anh qui thuận càng không được nữa, và tôi biết anh thả chết chứ không bao giờ phản bội ông Hoàng. Tuy nhiên, giữa những người gián điệp chuyên nghiệp với nhau, vẫn có thể tìm ra một sự thỏa thuận. Tôi bằng lòng xét lại số phận anh, nếu anh cho tôi biết chuyện này anh đội lốt Tăng Minh ra Hà nội với công tác gì.

Văn Bình lắc đầu :

— Anh đừng hỏi, mất thời giờ vô ích, tôi không nói đâu.

Phan Mỹ cười hềnh hếch :

— Ô, tôi hỏi chơi anh đấy thôi. Anh không nói, tôi cũng biết. Ông Hoàng phái anh ra đây để gây chia rẽ trong hàng ngũ điệp báo Trung quốc và Liên xô. Thú thật với anh mới đầu tôi không biết, song từ khi thấy anh ám sát Hôlép tôi phẫn ra liền. Tôi không chối cãi là Kamốp muốn thịt tôi, song họ giết tôi không phải dễ. Họ muốn nắm hết các cơ sở do thám và phản gián ở Hà nội, nhưng tôi cương quyết chống lại. Họ bèn bịa ra chuyện tài liệu mật bị đánh cắp. Nếu tôi không làm, RU và Smerch đã mượn tay CIA và ông Hoàng để hạ bệ tôi. Văn Bình, anh là người quân tử, anh có xác nhận điều ấy không?

Văn Bình nín thinh. Phan Mỹ nói tiếp :

— Chính anh giết chết 8 nhân viên Smerch của Kamốp để đổ tội cho tôi, rồi cũng chính anh giết Hôlép để thúc đẩy tòa đại sứ Liên xô đánh là bài quyết liệt. Song anh không ngờ tôi cho người theo sát anh từng bước.

Văn Bình nhìn giữa mắt Phan Mỹ :

— Bây giờ anh muốn gì?

Phan Mỹ nhún vai, cười ròn tan :

— Muốn anh hợp tác với tôi.

— Tôi đã nói rõ rồi. Anh đừng hy vọng tôi đầu hàng.

— Không, tôi không buộc anh đầu hàng. Tôi chỉ muốn anh hợp tác với tôi để triệt hạ Kamốp.

— Nếu tôi từ chối ?

— Tôi không tin anh từ chối. Anh nổi tiếng khôn ngoan, chắc chắn anh nhận lời. Vì anh chẳng thiệt gì cả.

— Nếu tôi nhận lời ?

— Giản dị lắm. Tôi chỉ cần anh ra làm chứng cho tôi. Nội ngày nay, sẽ có một phiên tòa đặc biệt của Trung ương đảng Lao động để xét xử vụ tranh chấp giữa tôi và Kamốp.

— Số phận tôi sẽ ra sao ?

— Tôi sẽ trả tự do cho anh.

— Như thế nào ?

— Ồ, tòa án sẽ kết tội anh chung thân hoặc tử hình về vụ hạ sát Hôlêp. Nhưng tôi đã lãnh anh về đây. Và đêm nay, tôi sẽ bố trí cho anh trốn thoát. Anh thừa hiểu rằng tôi không nuốt lời.

— Tôi không nghi anh đầu, song muốn nói với anh điều này : nếu tòa xử anh thắng Kamốp, anh sẽ vọt lên ngôi vị lãnh tụ số một về tình báo ở đây, mặt khác, ảnh hưởng Xô viết sẽ bị xuy sụp. Thành ra anh lợi nhiều quá.

— Vậy, anh đòi gì nữa ? Anh cần tiền ư ? Bao nhiêu tiền tôi cũng đưa.

— Anh cho phép tôi nghỉ ngơi một lát. Trên nguyên tắc, có thể coi như tôi đã chấp thuận đề nghị của anh.

Phan Mỹ tươi hẳn lên, bắt tay Văn Bình. Chẳng nắm lấy bàn tay mềm mềm của địch. Chẳng lộ vẻ mừng rỡ như bắt tay một người bạn thiết.

Bà Huyền Hoa ngồi im như pho tượng. Nguyệt Thuah thờ thần nhìn mẹ, mắt nàng rung rung như muốn khóc. Thật ra nếu bà Hoa không nghiêm khắc, nàng đã gục vào lòng bà khóc nức nở. Nàng cảm thấy xúc động trước cử chỉ hy sinh đẹp đẽ của Văn Bình. Thấy mẹ nhìn qua cửa sổ ra sân — một cái sân rộng thênh thang, đầy cây trái — nàng đánh bạo hỏi :

— Thưa mẹ, vì con mà anh ấy bị bắt.

Bà Hoa quay lại phía con gái, giọng dịu dàng :

— Con lắm rồi. Con đừng tưởng Văn Bình yêu con. Anh ấy vẫn sẵn sàng chịu chết thay cho mọi người. Từ nãy đến giờ mẹ buồn không phải vì sợ Văn Bình chết. Sợ vào tay địch, chết la chuyện thường, phương chi Văn Bình là người đã cõng sát với tử thần nhiều lần trong đời.

— Trời ơi, con không ngờ trái tim mẹ lại sắt đá như vậy.

— Không phải đâu. Tim mẹ cũng biết xúc động như con. Mẹ đã ứa lệ khi tròn khời trụ sở Cứu Đông, để bác Tư ở lại. Nghe tin Văn Bình bị bắt, ruột mẹ nát như tương. Mẹ thương Văn Bình như con, con biết không ? Song mẹ còn phải nghĩ đến Sở, đến tính mạng của anh em trong tổ chức đến sự mạng phải hoàn thành, đến tiền đồ của